

ת"פ 2301/05/12 - מדינת ישראל נגד ס ס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2301-05-12 מדינת ישראל נ' ס

בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ס ס

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 24.5.11 בשעות הערב בחנות בכפר עזריה, שוחחו הנאשם והמתלונן. לפתע קם הנאשם ודקר את המתלונן באמצעות סכין בחזהו וברגלו השמאלית. המתלונן פונה לקבלת טיפול רפואי, כשהוא סובל מפצע דקירה בחזה שמאל וכן דקירה מעל ברך שמאל, זאת כשהסכין נותרה תקועה ברגלו.

2. בטרם נערך הסדר הטיעון בין הצדדים, התקבלה חוות דעת הפסיכיאטר המחוזי לגבי הנאשם, לאחר התייחס אף לאמור בחוות דעת מטעם הנאשם, ולפיה לא היה אחראי למעשיו זאת בשל סכיזופרניה פרנואידית, שהיוותה את הבסיס לפעולתו. בהתאם לחוות דעתה של ד"ר וואש, הנאשם אובחן כלוקה בנפשו, ואולם לא היה שרוי במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה, ולפיכך היה אחראי למעשיו. עוד ציינה בחוות דעתה כי במהלך הבדיקה עלה שהרקע לאירוע הוא ריב עם המתלונן על נושא כספי וחלקת אדמה, בעקבותיו חש הנאשם שהמתלונן מזלזל בו.

3. במסגרת הסדר הטיעון, הסכימו הצדדים כי המאשימה תעתור להשית על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל ואילו הסנגור יעתור להשית על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות, וכן הוסכם על קבלת תסקיר.

בהתאם לתסקיר, הנאשם בן 43 נשוי ואב לשבעה ילדים, שישה מהם סמוכים על שולחנו. לנאשם 3 בנות הסובלות מפיגור ברמות שונות, כאשר הצעירה שבהן נולדה חודשיים לפני ביצוע העבירה. לידתה הכניסה את הנאשם למשבר רגשי, במהלכו סבל מקשיים בשינה, חשדנות כלפי הסובבים, חרדות ופחדים. משפחת הנאשם ניסתה לעודדו לקבל עזרה וטיפול, אולם הנאשם התעלם מהבעיה והסכים לטיפול רק לאחר אירוע הדקירה. הנאשם היה במעקב פסיכיאטרי בין החודשים אוקטובר 2011 ליוני 2013, כאשר הרופאה המטפלת אבחנה שהוא סובל מסכיזופרניה פרנואידית, ולכן טופל בתרופות פסיכיאטריות, טיפול שהופסק לאחרונה נוכח איזון

במצבו הנפשי.

הנאשם ציין כי כחודשיים בטרם ביצע העבירה, פיתח חשדנות כלפי המתלונן, אשר היה חברו עד לאירוע, והוא האמין כי המתלונן מבקש לפגוע בו ובמשפחתו. הנאשם תיאר כי אינו זוכר ואינו יודע מדוע החליט לדקור את המתלונן. המתלונן אישר כי עד האירוע היה חברו של הנאשם, אשר ללא כל סיבה או התרעה, התנפל עליו ודקרו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי ותקין לאורך חייו, אינו בעל דפוסי עבריינות באישיותו, מילא באחריות את תפקידיו במישור המשפחתי והתעסוקתי, כאיש משפחה וכמפרנס. בנוסף, משפחתו של הנאשם מספקת לו תמיכה ובטחון. לצד זאת, זוהו אצל הנאשם חשדנות, קושי במתן אמון, וכן חשש שבמצבי לחץ הוא עלול לנהוג בתוקפנות בשל ערעור במצבו הנפשי.

הנאשם קיבל אחריות לביצוע העבירה, הביע חרטה כנה, ואף ערך סולחה עם המתלונן.

נוכח כל האמור, המליץ שירות המבחן על הטלת מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד צו מבחן למשך שנה.

הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם כמתאים לריצוי העונש בעבודות שירות.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה טענה כי בית המשפט העליון ציין שאדם הדוקר את חברו, ירצה עונש מאסר ממש, תוך עתירה לקביעת מתחם הנע בין 9 חודשי מאסר לשנתיים, בהתבסס על פסיקה שהוצגה. יחד עם זאת, טענה המאשימה כי בחרה להקל עם הנאשם בשל מצבו הנפשי, כאשר אף הפסיכיאטר המחוזי קבע שהנאשם מאובחן כלוקה בנפשו, ובנוסף בשל קושי ראייתי בתיק והן בשל התסקיר החיובי. עוד ציינה כי בין הנאשם למתלונן נערכה סולחה במהלכה שולמו למתלונן 100,000 ₪.

5. הסנגור הסכים עם המאשימה לגבי העונש הראוי בביצוע עבירה זו, אולם טען שהמקרה יוצא דופן בשל הרקע הפסיכיאטרי המלווה את האירוע, כאשר ניתנו חוות דעת סותרות לגבי מצבו הנפשי של הנאשם. לאור עובדה זו, והעדר עבר פלילי, עתר הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן.

הנאשם הביע צער על המקרה וטען, כי עובר לאירוע לא ידע שיש לו מחלה נפשית וכי אם היה מודע לכך - היה פונה לקבלת טיפול. עוד ציין כי כעת הוא מטופל ולכן האירוע לא ישוב שנית.

מתחם הענישה

6. בית המשפט העליון, שב וקבע את הצורך במלחמה בתופעת "תת-תרבות הסכין", המחייבת תגובה עונשית הולמת, במרכזה שיקולי גמול והתרעה (ע"פ 3585/13 **מדינת ישראל נ' רועי הררי**, (26.4.2015), פסקה 9 והאסמכתאות שם). על בית המשפט להגן על זכות הפרט לבטחון אישי ולשלמות גופו, ודאי בנסיבות של שימוש בסכין, העלול להביא לתוצאות הרת אסון. באופן דומה, אף המחוקק ראה להחמיר בעונשו של פוצע בהיותו מזויין.

בנסיבות המקרה הנוכחי, יש לראות לחומרה את השימוש בסכין וכן את מיקום הדקירה. הנאשם דקר את המתלונן בבית החזה מצד שמאל, מתחת לפטמה, וגרם לו לפצע דקירה. פעולה שכזו עלולה היתה להסתיים

בנקל במות הנדקר. בנוסף, הנאשם לא הסתפק בכך, ונעץ שוב את הסכין ברגלו של המתלונן. לצד נסיבות חמורות אלה, יש לשקול את מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה, במיוחד לאור המפורט בתסקיר שרות המבחן, לגבי העדויות על סמיכות הזמנים של ההתנהלות החריגה, עובר לביצוע העבירה. נסיבות ביצוע העבירה, כפי שבאו לידי ביטוי בדברי המתלונן בתסקיר שרות המבחן, תומכות ברקע הבעייתי של מצבו הנפשי בעת ביצוע העבירה. במהלך בחינת משקל מצבו הנפשי של הנאשם, בעת ביצוע העבירה, כחלק ממרכיבי מתחם הענישה, ראוי להזכיר כי הנאשם נמצא אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה, ומסוגל להימנע מביצוע המעשים. עוד אציין, כי לא הובאו בפניי ראיות מטעם ההגנה לגבי מידת קירבתו של הנאשם לאחריות הפלילית בעת ביצוע העבירה, למעט ציטוט מסויים בתסקיר שירות המבחן, שאין בו די על מנת לקבוע מסמרות בסוגיה זו.

7. בחינת הפסיקה הנוהגת, מעלה כי מדיניות הענישה הינה מאסר בפועל, ולא על דרך עבודות שירות (ראו רע"פ 2781/15 יוסף מחאמיד נ' מדינת ישראל, (27.4.2015)). ניתן לאתר אף פסקי דין, בהם הוטלו מאסרים על דרך של עבודות שירות בגין עבירות דקירה, ואולם אין המדובר בנסיבות דקירה בבית החזה השמאלי, ולאחר מכן דקירה נוספת.

באיזון בין המרכיבים השונים שלעיל, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין 6 חודשי מאסר בפועל, ולא על דרך עבודות שירות, לבין מאסר למשך 24 חודשים.

העונש המתאים

ס"ח תשע"ב מס' 2330 מיום 10.7.2012 עמ' 103 (ה"ח 241)

8. הנאשם נעדר כל עבר פלילי, למעט המקרה הנוכחי, ועד לאירוע הנדון הפגין יציבות בחייו במישור האישי והתעסוקתי. הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, הביע צער וחרטה, אשר באו לידי ביטוי אף בסולחה שנערכה בין הצדדים, במהלכה שולם פיצוי בסך 100,000 ₪ למתלונן. בנוסף, הנאשם עבר הליך טיפולי בבעיה נפשית ממנה סובל, והוא מנהל אורח חיים תקין. לצד זאת, יש לשקול את הערכת שרות המבחן כי במצבי לחץ וחרדה, הנאשם עלול לנהוג באופן אימפולסיבי ותוקפני, בשל התערערות מצבו הנפשי.

אין ספק כי מידת העונש במקרה זה, תשפיע באופן ישיר ובצורה משמעותית, הן על הנאשם והן על משפחתו הקרובה.

לאחר ששקלתי את כל שניתן לכף הזכות, לא מצאתי כי בנסיבות המקרה הנדון ניתן לסטות ממתחם הענישה ההולם. הנסיבות המיוחדות שפורטו לעיל, מביאות לרף הענישה הנמוך של מתחם הענישה, ומכאן שעונשו של הנאשם יהיה ברף זה.

9. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר בפועל.

ב. שישה חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג כלשהו.

ג. ב"כ הנאשם עתר לעכב את ביצוע ריצוי העונש. ב"כ המאשימה התנגד לכך. לאחר ששקלתי עמוד 3

את הדברים, אני קובע כי הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 21.6.15 בשעה 10:00 בבית
המעצר המחוזי מגרש הרוסים בירושלים. ככל שיוגש ערעור עד למועד זה, יעוכב ביצוע גזר הדין
על לקבלת החלטה סופית בערעור.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אייר תשע"ה, 28 אפריל 2015, במעמד הצדדים.